

Sygn. akt III SK 33/12

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Halina Kiriło

w sprawie z powództwa ENERGETYKA U. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki o nałożenie kary pieniężnej, na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 marca 2013 r., na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 3 lutego 2012 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda Energetyka U. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 3 lutego 2012 r., oddalił apelację Energetyki U. Sp. z o.o. z/s w W. (powód) od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 10 grudnia 2010 r., w sprawie z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes Urzędu) z dnia 19 listopada 2009 r.

Powód zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie art. 9a ust. 2 Prawa energetycznego w brzmieniu sprzed dnia 1 lipca 2007 r. w związku z § 5 rozporządzenia Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 9 grudnia 2004 r. w sprawie szczegółowego obowiązku zakupu energii elektrycznej wytwarzanej w skojarzeniu z wytwarzaniem ciepła (Dz. U. Nr 267, poz. 2657) oraz art. 56 ust. 1 pkt 1a Prawa energetycznego w brzmieniu po 1 lipca 2007 r., a także art. 2 Konstytucji RP.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód podniósł, że jest ona oczywiście uzasadniona z uwagi na charakter zarzutów oraz rodzaj naruszeń przepisów postępowania, jakich dopuścił się Sąd Apelacyjny w zakresie wykładni i zastosowania wskazanych w zarzutach norm prawa materialnego, w szczególności poprzez ich wykładnię rozszerzającą. Ponadto pełnomocnik powoda powołał się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego polegającego na konieczności wyjaśnienia, czy i w jakim zakresie wobec wejścia w życie nowelizacji i braku wyraźnych reguł intertemporalnych w stosunku do obowiązków rozliczanych w horyzoncie rocznym, wypełnienie obowiązku przez przedsiębiorcę w pełnym zakresie pod rządami stawy w brzmieniu dotychczasowym uchyla ponowny obowiązek spełnienia *de facto* tego samego obowiązku w zakresie określonym po nowelizacji.

Prezes Urzędu w odpowiedzi na skargę kasacyjną powoda wniósł o wydanie postanowienie odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikuje się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Powód powołał się na dwie przesłanki z art. 398⁹ § 1 k.p.c.: oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) oraz występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, wnoszący skargę kasacyjną powołując się we wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien przytoczyć argumenty świadczące o tym, że skarga jest

oczywiście uzasadniona. Przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumie się przy tym sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Oczywiste naruszenie rozumiane jest bowiem jako widoczna natychmiast, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z brzmieniem przepisów albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (postanowienia Sądu Najwyższego z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616, z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364, z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). Oznacza to, że we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak i jego uzasadnieniu niezbędne jest powołanie konkretnych przepisów prawa, z którymi wyrok Sądu II instancji jest w oczywisty sposób sprzeczny.

Tymczasem w skardze kasacyjnej powoda ograniczono się do wyrażenia przekonania, że jest ona oczywiście zasadna. We wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania nie wskazano konkretnych przepisów, z którymi już na pierwszy rzut oka wyrok Sądu Apelacyjnego byłby sprzeczny. W konsekwencji brak podstaw dla uznania, że zaskarżony wyrok jest ewidentnie wadliwy.

Sąd Najwyższy uznaje również, że powód nie wykazał występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega nie tylko na sformułowaniu samego zagadnienia ale także na wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy również traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która

miałyby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Ponadto, zagadnienie prawne powinno bazować na konkretnym powołanym w jego treści przepisie.

Odnosząc powyższe wymogi do wniosku powoda o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na potrzebę rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy istotnego zagadnienia prawnego należy stwierdzić, że w uzasadnieniu wniosku w tym zakresie nie przedstawiono żadnego wyводу prawnego spełniającego choćby w minimalnym stopniu powyższe wymagania. Nie zawiera on żadnej jurydycznej argumentacji przedstawiającej tok rozumowania powoda oraz wadliwość alternatywnych rozwiązań postawionego przez powoda problemu. Ponadto sam problem przedstawiony przez powoda jako zagadnienie prawne został wadliwie sformułowany, gdyż nie zawiera w swej treści jakiegokolwiek przepisu.

Uznając, iż powód nie zdołał wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w sentencji. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego zostało z kolei oparte na podstawie art. 98 § 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. oraz § 12 ust. 4 w związku z § 13 ust. 3 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).